

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECTIA CIVILĂ**DECIZIA CIVILĂ nr. 255/Ap.**

Ședința publică de la 23 Februarie 2026

Completul compus din:

PREȘEDINTE Monica-Garofița Pandrea

Judecător Cristina Soroceanu-Chelaru

Grefier Mihaela Cîrstoiu

Pentru astăzi este amânată pronunțarea asupra cererii de revizuire, formulată de revizuenta Societatea Distribuție Energie Electrică România SA, a Deciziei civile nr. 1046/Ap/12.08.2025, pronunțate de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr. 1012/62/2024.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din data 26 ianuarie 2026 când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din acea zi, care face parte integrantă din prezenta decizie.,

Instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul dispozițiilor art.396 al. 1 C.p.civ a amânat pronunțarea pentru 9 februarie 2026 și ulterior pentru astăzi, 23 februarie 2026, când a decis următoarele:

C U R T E A*Deliberând, constată următoarele:*

Prin **Sentința Civilă nr. 1842/MAS din data de 5 noiembrie 2024**, Tribunalul Brașov – Secția I Civilă a respins contestația formulată de către contestatorul Mihai Nicolae Cătălin, împotriva deciziei de concediere DEER/381/01.02.2024 de încetare a contractului individual de muncă nr. 3425/01.10.2007 din inițiativa angajatorului (concediere individuală), emisă de intimata Distribuție Energie Electrică România S.A.; a admis excepția tardivității formulării cererii reconvenționale și pe cale de consecință, a respins ca tardiv formulată cererea reconvențională formulată de reclamanta reconvențională Distribuție Energie Electrică România S.A., în contradictoriu cu pârâtul reconvențional Mihai Nicolae Cătălin; a admis în parte cererea formulată de intimata reclamantă reconvențională și în consecință a obligat contestatorul pârât reconvențional să plătească intimatei suma de 3000 lei, cheltuieli de judecată, și a respins restul pretențiilor.

Prin **Decizia Civilă nr. 1046/Ap/12.08.2025**, Curtea de Apel Brașov – Secția civilă a admis apelul principal formulat de contestatorul Mihai Nicolae Cătălin și apelul incident declarat de intimata Distribuție Energie Electrică România, împotriva sentinței civile nr. 1824/MAS din 5 noiembrie 2024 pronunțată de Tribunalul Brașov, în dosarul nr. 1012/62/2024, pe care a schimbat-o în tot, și pe cale de consecință: a admis contestația formulată de către contestatorul Mihai Nicolae Cătălin, împotriva deciziei de concediere nr. DEER/381/01.02.2024, emisă de intimata Distribuție Energie Electrică România S.A.; a anulat decizia de concediere nr. DEER/381/01.02.2024, emisă de intimata Distribuție Energie Electrică România S.A.; s dispus repunerea contestatorului în situația anterioară și a obligat intimata la reintegrarea sa pe postul de consilier social; a obligat intimata la plata unei despăgubiri egală cu salariile indexate, majorate și reactualizate cu rata inflației și dobânda legală precum și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat în perioada cuprinsă de la data concedierii până la reintegrarea efectivă; a respins cererea reconvențională formulată de intimata Distribuție Energie Electrică România S.A. în contradictoriu cu apelantul contestator Mihai Nicolae Cătălin, ca neîntemeiată; a respins cererile formulate de părți având ca obiect plata cheltuielilor de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea de Apel Brașov a reținut următoarele:

În ceea ce privește apelul principal, declarat de contestatorul Mihai Nicolae-Cătălin, Curtea a reținut că apelantul-contestator formulează, pe de o parte, critici ce vizează înlăturarea

de către instanța de fond a motivelor de nelegalitate pe care le-a invocat raportat la emiterea, cu nerespectarea condițiilor de formă prevăzute de art. 76 lit. a) din Codul muncii și cu încălcarea dispozițiilor art. 268 alin. 1 lit. a) din același cod, a deciziei de concediere contestate și, pe de altă parte, critici ce vizează înlăturarea de către judecătorul fondului a motivelor de nelegalitate ce vizează nerespectarea de către intimată a condițiilor de fond aplicabile concedierii dispuse.

Raportat la prima serie de critici, Curtea a reținut că apelantul susține că instanța de fond a apreciat greșit că indicarea eronată a termenului de 30 de zile pentru formularea contestației, în locul celui de 45 de zile, nu constituie motiv de nulitate a deciziei de concediere.

Contrar opiniei apelantului, instanța de control judiciar a constatat că este corectă concluzia instanței de fond, în condițiile în care textul art. 76 din Codul muncii nu prevede obligativitatea menționării, în cuprinsul deciziei de concediere, a termenului în care aceasta poate fi contestată în justiție, o astfel de mențiune fiind prevăzută, sub sancțiunea nulității absolute, de art. 252 alin. 2 lit. e) din Codul muncii, în cazul deciziei de concediere disciplinară, și de art. 62 alin. 3 din Codul muncii, în cazul concedierii pentru motive ce țin de persoana salariatului, concediere întemeiată pe dispozițiile art. 61 din Codul muncii. Or, decizia emisă de intimată și contestată de apelant în prezenta cauză nu este una de concediere disciplinară, de concediere pentru motive ce țin de persoana apelantului, ci de concediere individuală pentru motive străine de persoana acestuia, întemeiată pe dispozițiile art. 65 din Codul muncii. Acest act normativ nu conține nicio dispoziție care să prevadă obligativitatea menționării datei încetării raporturilor de muncă în decizia de concediere emisă în baza art. 65 din Codul muncii și, în consecință, nicio dispoziție care să prevadă sancționarea lipsei unei astfel de mențiuni sau a menționării greșite a termenului de contestare într-o astfel de decizie. În plus, și în cazul concedierii disciplinare, al concedierii pentru motive ce țin de persoana salariatului, textul art. 252 alin. 2 lit. e) din Codul muncii, respectiv, al art. 62 alin. 3 din Codul muncii sancționează cu nulitatea absolută absența oricărei mențiuni cu privire la termenul în care decizia de concediere disciplinară poate fi contestată și nu indicarea greșită a termenului de contestare.

Pe de altă parte, în speță, indicarea greșită a termenului în care poate fi contestată decizia de concediere nu i-a produs apelantului-contestator, în concret, nicio vătămare, de vreme ce acesta a formulat contestația în termen, astfel că nu poate fi reținută nici incidența unei nulități relative a deciziei.

Referitor la motivele de nelegalitate privitoare la emiterea deciziei de concediere cu încălcarea dispozițiilor art. 76 lit. a) din Codul muncii, apelantul a susținut că instanța de fond a apreciat greșit că aspectele referitoare la neîndeplinirea condițiilor de formă ale deciziei de concediere pot fi acoperite și completate prin cele două notificări emise de intimată, respectiv, notificarea nr. DEER/397409/29.12.2023 și notificarea nr. DEER/1976/04.01.2024, comunicate în prealabil emiterii deciziei de concediere, și că acestea ar face corp comun cu decizia de concediere.

Potrivit art. 76 lit. a) din Codul muncii, „decizia de concediere se comunică salariatului în scris și trebuie să conțină în mod obligatoriu motivele care determină concedierea”. Apelantul-contestator susține că decizia contestată nu este motivată nici în fapt și nici în drept, astfel că este lovită de nulitate, conform art. 78 din Codul muncii.

Raportat la această susținere, instanța de fond a reținut, în considerentele hotărârii atacate, că „decizia de concediere contestată menționează actele decizionale ale societății intimată care stau la baza concedierii, acte care au fost comunicate în prealabil contestatorului, acesta având cunoștință, în mod efectiv și real, de acestea (Notificarea 397409/2023, Notificarea 1976/04.01.2024), precizându-se că desființarea postului a devenit necesară pentru aspectele care rezultă din aceste înscrisuri, acestea din urmă detaliind motivele pentru care postul a fost desființat”.

Astfel cum a reținut prima instanță, în decizia de concediere contestată, angajatorul menționează că aceasta a fost emisă având în vedere: „prevederile Legii nr. 53/2003 – Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare; notificarea nr. DEER/397409/29.12.2023, prin care domnul Mihai Nicolae-Cătălin a fost notificat că, începând cu data de 01.01.2024, nu mai deține calitatea de agent de conformitate, la nivel de D.E.E.R., conform avizului A.N.R.E. nr. 35/22.12.2021, coroborat cu prevederile art. V alin. (1) din Ordinul A.N.R.E. nr. 90/2023 și a fost

ofertat cu alte posturi disponibile în cadrul intimității; refuzul tacit de a accepta o altă funcție în cadrul D.E.E.R. conform notificării nr. D.E.E.R. /19/6/04.01.2024 și în conformitate cu dispozițiile art. 75 din Codul muncii și prevederile referitoare la concedierea individuală, în condițiile art. 65 din Codul muncii și art. 4.82 (3) B (a) și art. 4.85 alin. 1 și alin. 6 din Contractul colectiv de muncă în vigoare; notificarea nr. DEER/1976/04.01.2024, prin care contestatorul a luat act de începerea termenului de preaviz conform art. 75 din Codul muncii; terminarea perioadei de preaviz de 20 de zile lucrătoare, adică perioada 05.01.2024 - 02.02.2024, conform notificării nr. DEER/1976/04.01.2024”.

Curtea a constatat că angajatorul menționează, în decizia contestată, nr. DEER/381/01.02.2024 (fila 6 vol. I dosar fond), că măsura concedierii individuale, dispusă în temeiul art. 65 alin. 1 din Codul muncii, a fost determinată de faptul că apelantul-contestator nu mai deține calitatea de agent de conformitate, la nivel de D.E.E.R., conform avizului A.N.R.E. nr. 35/22.12.2021, coroborat cu prevederile art. V alin. (1) din Ordinul A.N.R.E. nr. 90/2023; de refuzul tacit al acestuia de a accepta o altă funcție în cadrul D.E.E.R., dintre cele oferite, și de împlinirea termenului de preaviz.

Așadar, decizia conține motivele care au determinat concedierea, angajatorul neavând obligație legală de a detalia motivele de fapt ale desființării postului, factorii care au impus desființarea locului de muncă. În consecință, s-a reținut că în mod corect, instanța de fond a reținut că decizia contestată este motivată în fapt, respectând dispozițiile art. 76 lit. a) din Codul muncii. Pentru a ajunge la această concluzie, judecătorul fondului nu a reținut că „aspectele referitoare la neîndeplinirea condițiilor de formă ale deciziei de concediere pot fi acoperite și completate prin cele două notificări emise de intimată, respectiv, notificarea nr. DEER/397409/29.12.2023 și notificarea nr. DEER/1976/04.01.2024, comunicate în prealabil emiterii deciziei de concediere, și că acestea ar face corp comun cu decizia de concediere”, după cum susține apelantul. Menționarea celor două notificări a fost făcută în condițiile în care a citat motivarea de către angajator a deciziei contestate. De asemenea, afirmația că acestea „fac corp comun cu decizia de concediere” nu-i aparține instanței, ci intimatei, instanța precizând că, prin întâmpinarea formulată în cauză, intimata formulează o asemenea apărare.

Raportat la forma concedierii dispuse, respectiv, concediere individuală întemeiată pe dispozițiile art. 65 alin. 1 din Codul muncii, motivele prezentate în cuprinsul deciziei de concediere sunt suficiente pentru a aprecia că decizia este motivată și că respectă dispozițiile art. 76 lit. a) din Codul muncii. Judecătorul fondului a arătat, în plus, că notificările trimise contestatorului i-au permis acestuia să cunoască, în mod real și efectiv, în detaliu, motivele de fapt care au determinat desființarea postului său. Expunerea detaliată a acestora, în cuprinsul deciziei de concediere, nu constituie, însă, o condiție de validitate a acesteia, astfel cum s-a reținut mai sus.

Pe de altă parte, contrar susținerilor apelantului, Curtea a constatat că decizia de concediere este motivată și în drept, societatea intimată arătând că încetarea contractului individual de muncă al apelantului are loc în temeiul art. 65 alin. 1 din Codul muncii, respectiv, prin concediere individuală.

În ceea ce privește cea de-a doua serie de critici formulate de apelant, referitoare la înlăturarea de către instanța de fond a motivelor de nelegalitate a deciziei de concediere, ce vizau emiterea acesteia cu încălcarea dispozițiilor art. 65 alin. 1 din Codul muncii, așadar, a condițiilor de fond, Curtea a constatat că, potrivit acestor dispoziții, „(1) Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului reprezintă încetarea contractului individual de muncă determinată de desființarea locului de muncă ocupat de salariat, din unul sau mai multe motive fără legătură cu persoana acestuia. (2) Desființarea locului de muncă trebuie să fie efectivă și să aibă o cauză reală și serioasă.”

Primul alineat al textului de lege citat definește sintagma „concediere pentru motive care nu țin de persoana salariatului”, în timp ce al doilea alineat statornicește condițiile de legalitate a concedierii pentru motive independente de persoana salariatului, respectiv: desființarea locului de muncă să fie efectivă, iar cauza acestei desființări să fie reală și serioasă.

Dat fiind că, în speță, temeiul de drept al concedierii apelantului, dispuse prin decizia nr. DEER/381/01.02.2024 (fila 6 vol. I dosar fond), îl constituie art. 65 alin. 1 din Codul muncii,

Instanța este chemată, raportat la dispozițiile alineatului 2 al aceluiași text de lege, să analizeze legalitatea concedierii prin prisma caracterului efectiv al desființării postului și prin prisma existenței unei cauze reale și serioase care să fi determinat desființarea postului persoanei concediate.

Apelantul-contestator a apreciat că, în mod greșit, a reținut instanța de fond că, în cauză, sunt îndeplinite aceste condiții, câtă vreme nu au fost desființate nici locul de muncă pe care l-a ocupat, de „agent de conformitate”, acesta fiind ocupat de altcineva, și nici locul de muncă de „consilier social”, pe care l-a ocupat înainte de a fi numit agent de conformitate în cadrul D.E.E.R.

Curtea a constatat că susținerea apelantului este întemeiată, apelul declarat în cauză fiind fondat sub acest aspect. În acest sens, s-a avut în vedere că, prin cererea nr. 344005/08.11.2023, societatea intimată a solicitat Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nominalizarea domnului Vlad Tudor Dascălu în vederea confirmării acestuia ca agent de conformitate al societății Distribuție Energie Electrică România S.A., pe o perioadă de 2 ani, astfel cum rezultă din Avizul nr. 66/20.12.2023, eliberat de A.N.R.E., prin care a fost avizată favorabil nominalizarea propusă, pe o perioadă de 2 ani, începând cu data de 01.01.2024 (filele 23, 24 vol. I dosar fond). De altfel, și în procesul-verbal al ședinței Comisiei Mixte Administrație-Sindicate D.E.E.R. din data de 29.03.2024 (filele 186-188 vol. I dosar fond), depus în probațiune de intimată, se menționează, la punctul 18, că „administrația a organizat, conform noilor cerințe legale, procedura de selecție pentru ocuparea funcției de agent de conformitate, aferentă următoarei perioade de mandat”. Așadar, postul de agent de conformitate din cadrul societății D.E.E.R. nu a fost desființat, ci a fost ocupat de o altă persoană, respectiv, de Vlad Tudor Dascălu.

În ceea ce privește postul de consilier social, ocupat de apelantul-contestator anterior exercitării funcțiilor de Director Divizie Managementul Activelor și de Director Inginerie și Inovare și nominalizării pe funcția de agent de conformitate, Curtea a reținut că, la punctul 11, intitulat marginal „Efectele fuziunii asupra angajaților societății participante” din Proiectul de fuziune prin absorbție între Societatea de Distribuție a Energiei Electrice Transilvania Nord S.A., în calitate de societate absorbantă, și Societatea de Distribuție a Energiei Electrice Transilvania Sud S.A. și Societatea de Distribuție a Energiei Electrice Muntenia Nord S.A., în calitate de societăți absorbite, autentificat sub nr. 1404 din 26.06.2020, de notarul public Surugiu Adela, se prevede: „11.1. La data efectivă a fuziunii, toți angajații societăților absorbite, precum și toate drepturile și obligațiile acestora vor fi transferate către societatea absorbantă, aceasta din urmă devenind astfel angajator al tuturor angajaților respectivi, în conformitate cu prevederile legislației aplicabile. 11.2. Conform prevederilor Codului muncii și ale Legii nr. 67/2006, drepturile și obligațiile prevăzute în cadrul contractelor individuale de muncă, încheiate de fiecare din societățile absorbite cu angajații săi vor fi transferate către societatea absorbantă. Transferul va produce efecte începând cu data efectivă. 11.3. Transferul angajaților societăților absorbite către societatea absorbantă se va realiza în condițiile art. 173 și 174 din Codul muncii și ale Legii nr. 67/2006.” (fila 80 vol. I dosar apel).

Față de aceste prevederi și în absența altor probe, Curtea a constatat că este nefondată concluzia instanței de fond că postul de consilier social a fost desființat cu ocazia realizării fuziunii prin absorbție. În plus, a constatat că nici intimata nu a susținut că acest post ar fi fost desființat, arătând, în cadrul notelor de ședință depuse în dosarul de apel la data de 23.06.2025 (filele 165-173 vol. I), că, în condițiile în care apelantul a devenit titular de post pe o altă poziție din cadrul societății, respectiv pe postul de agent de conformitate, societatea angajatoare nu a mai avut obligația de a reține acest post; că, începând cu data de 01.01.2024, D.E.E.R S.A. a fost în imposibilitatea obiectivă de a-i mai oferi apelantului poziția solicitată, de consilier social, aceasta fiind relocată, urmare a reorganizării societății; că domnul Peter Telicsak, în privința căruia apelantul a susținut că a fost numit pe postul de consilier social începând cu data de 01.01.2024, este pe un post distinct față de postul ocupat de reclamantul Mihai Cătălin și că nu a ocupat niciodată postul ocupat de reclamant; că posturile de consilier social sunt prevăzute la art. 5.43 din contractul colectiv de muncă valabil pentru perioada 01.03.2022-29.02.2024 (filele 171, 172 vol. I dosar apel).

În contractul colectiv de muncă valabil începând cu data de 01.03.2022, până la data de 29.02.2024, se prevede, în cadrul art. 5.43 alin. (4), că „Recunoscând drepturile organizațiilor sindicale de a apăra interesele profesionale, economice, sociale și sportive ale membrilor lor, membrii de sindicat aleși în structura de conducere a federației/confederației, nominalizați de federație, pot fi trecuți temporar, respectiv, pe perioada mandatului, pe posturi de consilieri sociali”. Rezultă, din aceste prevederi, că, în cadrul societății intimate, există sau cel puțin existau posturi de consilieri sociali la data emiterii deciziei de concediere.

Față de aspectele expuse în cele ce precedă și de faptul că, la dosarul cauzei, nu există probe certe din care să rezulte desființarea postului de consilier social ocupat de apelant anterior numirii sale în funcția de Director Divizie Managementul Activelor, în cea de Director Inginerie și Inovare și în funcția de agent de conformitate, Curtea a constatat că, în mod greșit, a reținut instanța de fond că acest post a fost desființat.

Având în vedere că nu este îndeplinită condiția desființării efective a locului de muncă, prevăzută de art. 65 alin. 2 din Codul muncii, Curtea a reținut că nu se mai impune examinarea îndeplinirii celei de-a doua condiții de legalitate a concedierii individuale, respectiv, existența unei cauze reale și serioase a desființării locului de muncă.

Pe de altă parte, Curtea a reținut că însăși intimata arată, la punctul 14 din notele de ședință depuse la data de 23.06.2025 (fila 171 vol. I dosar apel), că, potrivit Legii nr. 123/2012 a energiei electrice, prevederilor art. 48 alin. 2 lit. e), postul de agent de conformitate este complet independent în raport cu structurile de decizie din cadrul operatorului de distribuție, motiv pentru care nici nu este evidențiat în organigrama societății. În plus, art. 14 alin. 4 și 5 din Regulamentul privind stabilirea programului de conformitate și desemnarea agentului de conformitate de către operatorii de distribuție de energie electrică/gaze naturale și de către operatorii de înmagazinare a gazelor naturale care fac parte dintr-un operator economic integrat pe verticală, aprobat prin Ordinul nr. 97/2021 al președintelui A.N.R.D.E, prevede: „(4) În îndeplinirea atribuțiilor sale, agentul de conformitate acționează independent de orice interes în legătură cu OD/OÎ care l-a desemnat, după caz, precum și de principalii beneficiari ai serviciilor prestate de acest operator. (5) Pe perioada exercitării atribuțiilor sale, agentul de conformitate nu poate deține o altă funcție, nu poate avea o altă responsabilitate profesională sau un interes, direct sau indirect, legat de vreo parte a întreprinderii integrate pe verticală.

În consecință, instanța de apel a constatat că, în perioada exercitării de către apelantul-contestator a funcției de agent de conformitate, a operat o suspendare a raportului de muncă născut în temeiul contractului individual de muncă nr. 3425/01.10.2007, astfel cum a fost modificat prin actul adițional nr. 30/2018 (filele 43, 44 vol. I dosar fond), în virtutea căruia apelantul ocupa funcția de „consilier social”. La momentul numirii apelantului-contestator pe postul de agent de conformitate, avizul necesar exercitării acestei funcții nu era pe o perioadă determinată, însă ulterior, prin Ordinul nr. 90/2023 pentru modificarea și completarea unor ordine emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei s-a statuat că avizele pentru nominalizarea agenților de conformitate emise de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei până la data intrării în vigoare a acestuia își păstrează valabilitatea până la data de 31 decembrie 2023, inclusiv.

În consecință, odată ce nu a mai fost nominalizat pentru un nou mandat de agent de conformitate, la data de 01.01.2024, când i-a încetat această calitate, apelantul trebuia să se întoarcă la funcția pe care o ocupa anterior, respectiv cea de consilier social. Reîntoarcerea nu putea opera pe postul de director, deoarece numirea pe postul de director putea fi realizată în baza unui contract de mandat, ceea ce nu s-a mai încheiat în cauză, cele vechi nemaifiind de actualitate.

O interpretare contrară tuturor celor expuse mai sus ar însemna că raportul de muncă pe perioadă nedeterminată al apelantului, s-ar transforma în lipsa acordului ambelor părți și din motive independente de angajat, într-un raport de muncă pe perioadă determinată, fapt ceea ce ar contraveni dispozițiilor legale și ar vătăma grav drepturile angajatului. Relevante, în acest sens, sunt și mențiunile din notificarea nr. DEER/1976/04.01.2024, potrivit căreia expirarea avizului emis de A.N.R.E. pentru calitatea de agent de conformitate constituie o cauză de încetare de

drept a actului adițional de numire în această funcție și nu a contractului individual de muncă (fila 31 vol. I dosar fond).

Sarcina probei în litigiile de muncă revine angajatorului, iar în cauză acesta nu a făcut dovada desființării postului de consilier social pe care l-a ocupat contestatorul sau a datei la care acest post s-a desființat, deși instanța de apel a solicitat în mod expres angajatorului să depună la dosar documentul din care rezultă desființarea acelui post.

În aceste condiții, având în vedere că, în cauză, nu s-a dovedit că postul de consilier social ocupat de apelant a fost efectiv desființat, Curtea a constatat că sunt întemeiate cererile acestuia de anulare a deciziei de concediere individuală nr. DEER/381/01.02.2024, de repunere a părților în situația anterioară emiterii deciziei de concediere, de reîncadrare pe postul de consilier social și de obligare a intimatei, în calitate de angajator, la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate cu rata inflației și dobânda legală, și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat în perioada cuprinsă între data concedierii și reintegrarea efectivă, conform art. 78 și art. 80 Codul muncii.

Pentru aceste considerente, a admis apelul principal declarat de contestatorul Mihai Nicolae Cătălin împotriva sentinței civile nr. 1824/MAS din 5 noiembrie 2024, pronunțate, în cauză, de Tribunalul Brașov, pe care a schimbat-o în tot, conform celor consemnate în dispozitivul hotărârii.

În ceea ce privește apelul incident declarat în cauză de intimata Distribuție Energie Electrică România S.A., Curtea a reținut că apelanta critică hotărârea primei instanțe în privința dispoziției de respingere a cererii reconvenționale, prin care a solicitat ca, în cazul admiterii acțiunii contestatorului, instanța să constate suspendarea de drept a contractului individual de muncă al acestuia.

Raportat la această critică, instanța de control judiciar a constatat că este întemeiată, având în vedere că instanța de fond a respins cererea reconvențională exclusiv în considerarea faptului că aceasta a fost formulată ca o cerere subsidiară unei soluții de admitere a cererii de chemare în judecată, astfel că, cererea principală fiind respinsă, prima instanță a apreciat că se impune a fi respinsă și cererea reconvențională, necercetând această cerere pe fond.

Procedând la analiza pe fond a cererii reconvenționale formulate de reclamanta reconvențional Distribuție Energie Electrică România S.A., Curtea a constatat că, prin aceasta, s-a solicitat instanței ca, în cazul anulării deciziei de concediere, să constate că, începând cu data de 01.01.2024, contractul individual de muncă nr. 3425/01.10.2007, încheiat cu reclamantul, este suspendat de drept în baza art. 50 pct. h) din Codul muncii.

Potrivit primei teze a textului de lege invocat de reclamanta reconvențional, „contractul individual de muncă se suspendă de drept de la data expirării perioadei pentru care au fost emise avizele, autorizațiile ori atestările necesare pentru exercitarea profesiei”, iar, potrivit celei de-a doua teze, „dacă, în termen de 6 luni, salariatul nu și-a reînnoit avizele, autorizațiile ori atestările necesare pentru exercitarea profesiei, contractul individual de muncă încetează de drept”.

În cauză, Curtea a reținut că art. V alin. 1 și 2 din Ordinul nr. 90/2023 al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei prevede: „(1) Avizele pentru nominalizarea agenților de conformitate emise de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei până la data intrării în vigoare a prezentului ordin își păstrează valabilitatea până la data de 31 decembrie 2023 inclusiv.

(2) Până la data de 15 noiembrie 2023, operatorii sistemelor de distribuție a energiei electrice/gazelor naturale și operatorii sistemelor de înmagazinare subterană a gazelor naturale, care fac parte din operatori economici integrați pe verticală, au obligația de a transmite la Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei nominalizările agenților de conformitate însoțite de documentele prevăzute la art. 16 alin. (1) din regulamentul prevăzut la art. I, în vederea avizării.”.

Întrucât pârâțul reconvențional Mihai Nicolae-Cătălin a fost nominalizat în funcția de agent de conformitate la data de 01.01.2022, în baza deciziei nr. 3082/13.12.2021 a directorului general al societății Distribuție Energie Electrică România S.A. (fila 39 vol. I dosar fond), avizului A.N.R.D.E. nr. 35/22.12.2021 (filele 27, 28 vol. I dosar fond) și a actului adițional din data de 30.12.2021 la contractul individual de muncă nr. 3425/01.10.2007 (filele 36-38 vol. I

dosar fond), acesta se supune prevederilor alin. 1 al art. V din ordinul anterior menționat, numirea sa în funcție încetând la data de 01.01.2024, în condițiile în care nu a fost nominalizat de operatorul de distribuție pentru a ocupa funcția de agent de conformitate începând cu această dată și nu a fost trimisă nominalizarea sa, spre avizare, Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei. Din probele administrate în cauză, a rezultat că, în data de 08.11.2023, reclamanta reconvențional a solicitat A.N.R.D.E. avizarea nominalizării ca agent de securitate a unei alte persoane.

Articolul V din Ordinul nr. 90/2023 al președintelui A.N.R.D.E. reprezintă normă specială în materie, în raport cu dispozițiile art. 50 pct. h) din Codul muncii, astfel că, în temeiul principiului specialia generalibus derogant, au prioritate în aplicare. În consecință, având în vedere că operatorul de distribuție nu l-a renominalizat pe pârâtul reconvențional pe funcția de agent de conformitate și nu a trimis, până la data de 15.11.2023, o astfel de renominalizare, spre avizare, A.N.R.D.E., Curtea a reținut că nominalizarea sa din data de 01.01.2022 a fost valabilă, potrivit art. V alin. 1 din Ordinul nr. 90/2023 anterior menționat, până în data de 31.12.2023. Ca urmare, la data de 01.01.2024, a încetat și actul adițional din data de 30.12.2021, de numire a pârâtului reconvențional pe această funcție, astfel cum precizează și intimata în notificarea nr. DEER/1976/04.01.2024. Ca atare, la această dată, se impunea ca pârâtul-reconvențional să-și continue activitatea pe funcția de consilier social, ocupată în baza contractului individual de muncă nr. 3425/01.10.2007, astfel cum a fost modificat prin actul adițional nr. 30/2018.

S-a constatat că nu poate fi primită susținerea reclamantei reconvenționale că, la data de 01.01.2024, a operat o suspendare de drept a contractului individual de muncă nr. 3425/01.10.2007, în baza art. 50 pct. h) din Codul muncii, întrucât, în cauză, sunt incidente dispozițiile art. V din Ordinul nr. 90/2023 al președintelui A.N.R.D.E., ca norme speciale, în raport cu cele generale ale Codului muncii. Pe de altă parte, suspendarea de drept a contractului individual de muncă prevăzută de art. 50 pct. h) din Codul muncii are ca scop să i se acorde salariatului posibilitatea ca, într-un interval de timp de 6 luni, să își reînnoiască avizele, autorizațiile ori atestările necesare pentru exercitarea profesiei. Or, în speță, este vorba despre un aviz necesar exercitării funcției de agent de conformitate, care implică, în prealabil, demersuri făcute de operatorul de distribuție, precum nominalizarea persoanei pentru ocuparea acestei funcții și trimiterea acestei nominalizări, spre avizare, Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei.

Avizul în discuție este solicitat de operatorul de distribuție, astfel cum rezultă, din dispozițiile art. 14 alin. 1 teza întâi și ale art. 16 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin Ordinul nr. 97/2021 al președintelui A.N.R.D.E., potrivit căror „fiecare OD/OÎ propune A.N.R.E. spre avizare nominalizarea agentului de conformitate”, „OD/OÎ nominalizează un agent de conformitate și transmite această nominalizare către A.N.R.E., spre avizare, împreună cu documentele care atestă respectarea criteriilor de independență și de capacitate profesională prevăzute la art. 15 (...)”, dar și din avizul nr. 35/22.11.2021 (filele 27, 28 vol. I dosar fond) și din avizul nr. 66/20.12.2023 (filele 23, 24 vol. I dosar fond), emise de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei. Or, reclamanta reconvențional nu a propus, spre avizare, renominalizarea, ca agent de conformitate, a pârâtului reconvențional, ci nominalizarea altei persoane, formulând, în acest sens, cererea nr. 344005/08.11.2023, înregistrată la A.N.R.D.E. sub nr. 159700/09.11.2023 și avizată favorabil prin avizul nr. 66/20.12.2023 (filele 23, 24 vol. I dosar fond). Ca urmare, cele șase luni în care ar opera pretinsa suspendare de drept a contractului individual de muncă, invocată de reclamanta reconvențional ar avea ca finalitate încetarea de drept a acestui contract ca efect al neobținerii avizului A.N.R.D.E., întrucât acesta implică, în prealabil, participarea la o procedură de selecție, și ulterior, în funcție de rezultate selecției, o nominalizare și o solicitare de avizare a nominalizării din partea operatorului de distribuție, care a făcut aceste demersuri pentru o altă persoană, numită deja pe această funcție, de agent de conformitate. Așadar, prin invocarea art. 50 lit. h) din Codul muncii, reclamanta reconvențional urmărește aceeași finalitate, încetarea contractului individual de muncă al pârâtului reconvențional, însă la un alt moment decât cel avut în vedere prin decizia nr. D.E.E.R./381/01.02.2024, contestată și anulată.

În cauză, însă, pentru considerentele mai sus arătate, Curtea a reținut că sunt aplicabile dispozițiile art. V din Ordinul nr. 90/2023 al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, în baza cărora, la data de 01.01.2024, a încetat valabilitatea avizului nr. 35/22.11.2021, prin care a fost avizată nominalizarea pârâtului reconvențional în calitate de agent de conformitate și, ca urmare, a încetat și actul adițional din data de 30.12.2021 la contractul individual de muncă, privind nominalizarea pe această funcție, nu și contractul individual de muncă și raportul de muncă al pârâtului reconvențional cu societatea reclamată reconvențional.

Având în vedere considerentele expuse, Curtea a admis apelul incident declarat de intimata Distribuție Energie Electrică România, împotriva sentinței civile nr. 1824/MAS din 5 noiembrie 2024, pronunțate de Tribunalul Brașov, și, judecând pe fond cererea reconvențională formulată de reclamanta reconvențional Distribuție Energie Electrică România S.A., în contradictoriu cu pârâtul reconvențional Mihai Nicolae Cătălin, a respins-o, ca neîntemeiată.

În privința cheltuielilor de judecată, pretinse de ambele părți, Curtea a constatat că apelantul contestator nu a făcut dovada efectuării acestora, la dosar nefiind depuse înscrisuri doveditoare în acest sens, iar intimata Distribuție Energie Electrică România S.A. nu are dreptul la cheltuieli deoarece este partea care a căzut în pretenții, astfel că a respins ambele cereri având ca obiect plata cheltuielilor de judecată.

Împotriva Deciziei Civile nr. 1046/Ap/12.08.2025 pronunțate de Curtea de Apel Brașov – Secția civilă, intimata Distribuție Energie Electrică România S.A. a formulat cerere de revizuire, prin care a solicitat schimbarea în parte a hotărârii atacate, în sensul eliminării dispoziției de reintegrare a reclamantului în postul de consilier social și rejudecarea parțială a cererii de apel, cu privire la cererea de reintegrare în ultimul post deținut, respectiv postul de agent de conformitate, în sensul respingerii acesteia. În subsidiar, în măsura admiterii în urma rejudecării a cererii de reintegrare în postul de agent de conformitate, a solicitat rejudecarea apelului incident, în sensul de a se constata că începând cu data de 01.01.2024, Contractul individual de muncă nr. 3425/01.10.2007, încheiat între aceasta și reclamant, este suspendat de drept în baza art. 50 pct. h) din Codul muncii.

În motivare, revizuenta a invocat cazul de revizuire prevăzut de art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă și a arătat că reclamantul a investit instanța și cu un petit privind reintegrarea sa în postul ocupat anterior concedierii, acesta fiind cel de agent de conformitate, potrivit actului adițional din 30.12.2021 la CIM nr. 3425/2007, aspect ce rezultă și din criticile formulate de reclamant exclusiv împotriva desființării acestui post. În apel, reclamantul a solicitat din nou reintegrarea pe funcția avută anterior desfacerii contractului individual de muncă, indicând însă expres funcția de Consilier social - COR: 215102.

Astfel, revizuenta a apreciat că instanța de apel nu a constatat discrepanța acestor petite și, constatând nulitatea deciziei de concediere, a dispus în mod expres repunerea contestatorului în situația anterioară, obligând intimata la reintegrarea acestuia pe postul de consilier social. Ca urmare, a criticat soluția instanței de apel în ceea ce privește chestiunea reintegrării reclamantului, apreciind că instanța s-a pronunțat asupra a ceea ce nu s-a cerut, fie a acordat mai mult decât s-a cerut.

În acest sens, a arătat că prin Actul Adițional nr. 30/12.08.2018, reclamantul a fost încadrat în funcția de Consilier Social. Prin Decizia nr. 1717/01.10.2020, s-a dispus suspendarea CIM pentru perioada 01.10.2020 - 31.12.2021, pe motiv că reclamantul a exercitat o funcție în baza unui contract de mandat. Ulterior, prin Decizia nr. 3082/13.12.2021, începând cu data de 01.01.2022, reclamantul a fost numit în funcția de Agent de Conformitate, în acest sens fiind încheiat și Actul Adițional din 30.12.2021. Astfel, urmare a încheierii acestui ultim act adițional din 30.12.2021, începând cu data de 01.01.2022, reclamantul a ocupat postul de agent de conformitate, din care a fost concediat începând cu data de 05.02.2024, potrivit Deciziei de concediere nr. 381/01.02.2024.

A precizat că această situație de fapt a fost reținută și de către instanța de apel, ultimul post deținut de contestator fiind cel de agent de conformitate, precedat de postul de Director Divizie Managementul Activelor (post exercitat în baza unui contract de mandat), la rândul său precedat de postul de consilier social. Ca urmare, a apreciat că prin excluderea postului de Director Divizie Managementul Activelor, deținut în baza unui contract de mandat, este cert că

ultimul post exercitat anterior concedierii a fost cel de agent de conformitate, postul de consilier social fiind penultimul.

A subliniat că instanța de apel era obligată să se pronunțe exclusiv asupra lucrurilor cu care a fost investită prin cererea de chemare în judecată, respectiv reintegrarea reclamantului „în postul ocupat anterior concedierii” și să analizeze dacă acest petit este sau nu întemeiat. În considerarea dispozițiilor art. 478 alin. (1) Cod procedură civilă, a arătat că orice mențiune din cererea de apel ce excede petitului acțiunii din fața instanței de fond, nu poate fi luată în considerare de către instanța de apel, care este obligată să judece cauza în limita a ceea ce a fost investită instanța de fond. Cu toate acestea, apelantul a încălcat această regulă și a introdus cererea de apel cu o mențiune suplimentară, contrară situației de fapt reținută de instanță și de natură a modifica cererea de chemare în judecată la un moment procesual la care acest lucru nu mai era permis.

În consecință, constatând nelegalitatea deciziei de concediere, revizuenta a apreciat că instanța de apel trebuia să se pronunțe exclusiv asupra cererii de a-l reintegra pe reclamant în ultimul post deținut anterior concedierii, respectiv cel de agent de conformitate și să analizeze dacă această cerere este sau nu întemeiată. Însă, în loc să analizeze dacă este sau nu întemeiată cererea de reintegrare în postul de agent de conformitate, instanța s-a pronunțat asupra unui lucru cu care nu a fost legal investită, respectiv cea de reîncadrare în postul de consilier social, constituind astfel ipoteza extra petita reglementată de art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă, întrucât instanța nici nu s-a pronunțat asupra cererii de reintegrare în postul de consilier social, ceea ce determină necesitatea rejudecării cererii de apel sub acest aspect.

De asemenea, revizuenta a precizat că a investit instanța de fond cu o cerere reconvențională, în sensul constatării suspendării de drept a contractului individual de muncă în ipoteza anulării deciziei de concediere și a reintegrării reclamantului în postul de agent de conformitate, iar instanța de apel, deși a soluționat această cerere, s-a raportat greșit la premisa reintegrării reclamantului în postul de consilier social.

Prin urmare, revizuenta a solicitat rejudecarea cauzei, în sensul de a se pronunța asupra cererii reclamantului de a fi reintegrat în ultima funcție ocupată, respectiv cea de agent de conformitate și respingerea acesteia în baza argumentelor invocate prin întâmpinare, iar în subsidiar, rejudecarea apelului incident, în sensul constatării suspendării de drept a contractului individual de muncă, având în vedere că instanța de apel s-a pronunțat asupra acestuia doar din perspectiva reintegrării reclamantului în funcția de consilier social nu și din cea de agent de conformitate.

În drept, a invocat dispozițiile art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă.

În apărare, intimatul-contestator Mihai Nicolae Cătălin a formulat *întâmpinare*, prin care a solicitat respingerea cererii de revizuire ca neîntemeiată, menținerea deciziei atacate, respingerea cererii de suspendare a hotărârii a cărei revizuire se cere, în situația în care va fi formulată, cu obligarea revizuintei la plata cheltuielilor de judecată și aplicarea acesteia unei amenzi judiciare pentru exercitarea cu rea-credință a unei căi de atac vădit netemeinice, în condițiile art. 187 alin. 1 pct. 1 lit. a) Cod procedură civilă.

În motivare, intimatul a arătat că cererea de revizuire este neîntemeiată, întrucât se urmărește în fapt obținerea unei rejudecări a fondului cauzei, revizuenta apreciind că instanța ar fi trebuit să se pronunțe exclusiv asupra reintegrării pe funcția de agent de conformitate, iar reintegrarea pe funcția de consilier social ar fi „extra petita”.

A apreciat intimatul că această teză nu descrie un viciu de tip plus/minus/extra petitia, ci contestă modul în care instanța de apel a calificat juridic situația anterioară concedierii, inclusiv efectele încetării calității de agent de conformitate la data de 01.01.2024 și raportarea la actele adiționale. Astfel, cererea revizuintei tinde să transforme motivul de la art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă într-o cale de reformare pe fond, ceea ce este inadmisibil în logica art. 513 alin. 3 Cod procedură civilă.

În subsidiar, intimatul a subliniat că nu există un caz de extra petitia, reintegrarea pe funcția de consilier social fiind cerută expres în apel și a fost soluționată ca atare. Așadar, a apreciat că pe plan strict formal, nu se poate susține că instanța de apel ar fi acordat „ceea ce nu s-a cerut”, iar precizarea în apel a denumirii postului poate fi încadrată juridic drept explicitare a

unei pretenții implicite, în sensul art. 478 alin. 4 Cod procedură civilă, întrucât reintegrarea presupune în mod inevitabil determinarea concretă a postului.

A arătat că nu există nici minus petita, întrucât instanța de apel s-a pronunțat asupra reintegrării și a dispus explicit reintegrarea, susținerea revizuyentei fiind infirmată de dispozitivul deciziei, care dispune repunerea în situația anterioară și reintegrarea contestatorului pe postul de consilier social. Prin urmare, nu se poate reține o omisiune de pronunțare.

De asemenea, a arătat că nu există nici ultra petita, respectiv instanța nu a acordat mai mult decât s-a cerut, revizuenta invocând această ipoteză fără a identifica în mod coerent care este plusul acordat, în condițiile în care soluția de reintegrare și de acordare a despăgubirilor este mecanismul legal aferent anulării concedierii la solicitarea salariatului, potrivit art. 80 Codul muncii. A apreciat că nu există un quantum sau un obiect excedentar distinct, iar critica revizuyentei nu este una de întindere, ci de identificare a postului, adică o chestiune de fond.

Referitor la dispozițiile art. 478 Cod procedură civilă, față de care revizuenta a apreciat că instanța de apel ar fi fost legal investită doar cu reintegrarea pe postul de agent de conformitate, iar precizarea consilier social ar fi excedentară, intimatul a opinat că o cerere de reintegrare „în postul ocupat anterior concedierii” conține implicit identificarea unui post concret, iar indicarea în apel a postului pe care îl consideră „cel anterior” este o explicitare, nu o schimbare automată a obiectului. Astfel, nu se confundă cu extra petita în sensul art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă, pentru că instanța a soluționat o cerere formulată în apel, iar revizuirea nu poate funcționa ca mecanism de corecție a unei pretense interpretări greșite a art. 478 Cod procedură civilă.

În ceea ce privește criticile vizând cererea reconvențională și apelul incident, a arătat că instanța de apel a analizat pe fond cererea reconvențională de constatare a suspendării de drept în baza art. 50 lit. h) Codul muncii și a respins-o ca neîntemeiată, având în vedere caracterul de normă specială al art. V din Ordinul ANRE nr. 90/2023 față de art. 50 lit. h) Codul muncii, prin lipsa unei renominalizări a contestatorului, precum și prin faptul că, la 01.01.2024, a încetat actul adițional de numire pe postul de agent, astfel încât se impunea continuarea activității pe postul de consilier social.

Totodată, intimatul a criticat acuzațiile revizuyentei privind inducerea în eroare a instanței, arătând că Decizia nr. 1046/Ap conține un raționament amplu, explicit și autosuficient în ceea ce privește identificarea postului relevant și respingerea suspendării de drept, motiv pentru care, a solicitat să se constate caracterul netemeinic al căii de atac exercitate în cauză și să se dispună aplicarea sancțiunii amenzii judiciare față de revizuentă, potrivit art. 12, coroborat cu art. 187 alin. 1 pct. 1 lit. a) și art. 190 Cod procedură civilă.

Apărățile formulate împotriva cererii de revizuire au fost detaliate de către intimat în Anexa atașată prezentei întâmpinări.

În consecință, intimatul a opinat că revizuirea formulată în cauză nu identifică un viciu real de tip extra/minus/ultra petita, ci exprimă o nemulțumire față de soluția instanței de apel pe fondul cauzei, în special cu privire la postul relevant pentru reintegrare și la respingerea suspendării de drept. Or, aceste chestiuni au fost analizate motivat în Decizia nr. 1046/Ap, iar revizuirea nu poate deveni o cale de reformare pe temeinicie, în afara cazurilor strict prevăzute de lege.

În drept, a invocat dispozițiile art. 509, art. 511-513, art. 478 alin. 4, art. 477-479, art. 12, art. 187, art. 190, art. 451-453 Cod procedură civilă, precum și art. 50 lit. h, art. 65, art. 76, art. 79, art. 80, art. 272 Codul muncii.

În cauză, nu au fost administrate probe noi.

Analizând cererea de revizuire formulată în cauză, Curtea constată următoarele:

Revizuirea este o cale extraordinară de atac, de retractare, iar din coroborarea dispozițiilor art. 459 C.pr.civ. și art. 509 alin. 1 C.pr.civ., rezultă că revizuirea poate avea ca obiect doar hotărâri ce nu mai pot fi atacate cu apel, pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul, cu excepția prevăzută la art. 509 alin. 2 C.pr.civ., pentru motivele expres indicate la art. 509 alin. 1 pct. 1-11 C.pr.civ.

Sub acest aspect, Curtea reține că obiectul revizuirii îl constituie în speță o decizie *definitivă*, care *evocă fondul*, respectiv Decizia Civilă nr. 1046/Ap/12.08.2025, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Civilă, în dosarul nr. 1012/62/2024, prin care s-a admis apelul

principal formulat de contestatorul Mihai Nicolae Cătălin și apelul incident declarat de intimata Distribuție Energie Electrică România, împotriva Sentinței Civile nr. 1824/MAS din 5 noiembrie 2024 pronunțate de Tribunalul Brașov, în dosarul nr. 1012/62/2024, care a fost schimbată în tot, în sensul că a fost admisă contestația formulată de către contestatorul Mihai Nicolae Cătălin, împotriva deciziei de concediere nr. DEER/381/01.02.2024, emise de intimata Distribuție Energie Electrică România S.A., și în consecință: a fost anulată decizia de concediere nr. DEER/381/01.02.2024, emisă de intimata Distribuție Energie Electrică România S.A.; s-a dispus repunerea contestatorului în situația anterioară și a fost obligată intimata la reintegrarea sa pe postul de consilier social; a fost obligată intimata la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate cu rata inflației și dobânda legală precum și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat în perioada cuprinsă de la data concedierii până la reintegrarea efectivă; a fost respinsă cererea reconvențională formulată de intimata Distribuție Energie Electrică România S.A. în contradictoriu cu apelantul contestator Mihai Nicolae Cătălin, ca neîntemeiată; au fost respinse cererile formulate de părți având ca obiect plata cheltuielilor de judecată.

Motivul de revizuire indicat este art. 509 alin. 1 pct. 1 C.pr.civ., care se referă la situația în care instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut, nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut ori s-a dat mai mult decât s-a cerut, ce exprimă principiul disponibilității și faptul că de regulă, judecătorul nu se pronunță din oficiu, ci în limitele investirii.

Revizuenta invocă faptul că instanța de apel a soluționat anumite aspecte *extra petita* sau *plus petita*, în raport de petitul privind reintegrarea contestatorului în postul ocupat anterior concedierii. În acest sens, arată că postul ocupat anterior concedierii era cel de agent de conformitate, potrivit actului adițional din 30.12.2021 la CIM nr. 3425/2007, aspect ce rezulta și din criticile formulate de contestator împotriva desființării acestui post, iar în apel, contestatorul, solicitând din nou reintegrarea în funcția avută anterior desfacerii contractului individual de muncă, a indicat însă în mod expres funcția de Consilier social - COR: 215102. În consecință, revizuenta susține că instanța de apel, fără să constate „discrepanța acestor petite”, a dispus repunerea contestatorului în situația anterioară, respectiv obligarea intimatei la reintegrarea acestuia pe postul de consilier social.

Se observă, de altfel, că revizuenta critică modul în care instanța de apel a soluționat, cu ocazia evocării fondului, petitul privind repunerea contestatorului în situația anterioară concedierii, susținând pe de o parte, că în apel contestatorul și-ar fi modificat cererea de chemare în judecată, în sensul că ar fi solicitat reintegrarea pe postul de consilier social în loc de cel de agent de conformitate, iar instanța de apel s-ar fi pronunțat asupra acestei cereri cu încălcarea dispozițiilor art. 478 alin. 1 C.pr.civ., respectiv încălcând limitele efectului devolutiv determinate de ceea ce s-a supus judecății la prima instanță.

Curtea reține că potrivit art. 479 C.pr.civ., instanța de apel s-a pronunțat exact în limitele a ceea ce s-a apelat, respectiv în limitele criticilor formulate prin motivele de apel, întrucât apelantul contestator a solicitat atât în primă instanță, cât și cadrul motivelor de apel, ca în urma anulării deciziei de concediere nr. DEER/381/01.02.2024, să se dispună și repunerea sa în situația anterioară emiterii actului.

Contrar susținerilor revizuintei, modalitatea concretă în care instanța a soluționat acest petit, respectiv calificarea unor cereri, coroborarea probelor, interpretarea și aplicarea în speță a prevederilor legale incidente, nu se subsumează motivului de revizuire invocat.

De asemenea, nici criticile formulate în legătură cu apelul incident, respectiv cererea reconvențională, nu pot fi încadrate în cazul de revizuire menționat, întrucât prin pronunțarea unei alte soluții decât cea preconizată de apelantă nu înseamnă că instanța nu s-ar fi pronunțat asupra unui lucru cerut. Astfel, soluționarea cererii având ca obiect constatarea suspendării de drept a contractului individual de muncă în ipoteza anulării deciziei de concediere, în raport de premisa reintegrării reclamantului în postul de consilier social și nu cel de agent de conformitate, după cum aprecia intimata că ar fi trebuit să se dispună, nu echivalează cu un *minus petita*.

Curtea reține că revizuirea nu implică un control judiciar al hotărârii atacate, dar poate determina o nouă judecată, întemeiată pe unele aspecte ce nu au putut constitui obiectul judecății

în finalizare cu pronunțarea hotărârii a cărei revizuire se cere, doar pentru motivele limitativ enumerate în cuprinsul art. 509 alin. 1 pct. 1-11 C.pr.civ..

Întrucât în speță aspectele invocate de către revizuentă nu fac dovada motivului de revizuire indicat, pentru considerentele expuse, în temeiul art. 513 C.pr.civ., va respinge cererea de revizuire formulată de către revizuenta Societatea Distribuție Energie Electrică România S.A., împotriva Deciziei Civile nr. 1046/Ap/12.08.2025, pronunțate de Curtea de Apel Brașov – Secția Civilă, în dosarul nr. 1012/62/2024.

Relativ la cererea intimatului Mihai Nicolae Cătălin având ca obiect aplicarea unei amenzi judiciare revizuyentei pentru formularea prezentei cereri de revizuire, Curtea reține că este neîntemeiată, urmând a fi respinsă.

Astfel, conform art. 9 C.pr.civ., procesul poate fi pornit la cererea celui interesat, în cazurile anume prevăzute de lege, revizuirea fiind conform art. 509 C.pr.civ., o cale extraordinară de atac ce poate fi exercitată de părți, pentru motivele expres prevăzute.

Faptul că revizuenta a exercitat această cale de atac, uzitând de un drept conferit de lege în virtutea calității sale de parte în prezentul litigiu, chiar dacă acțiunea i-a fost respinsă, nu poate fi asimilat formulării cu rea-credință a unei cereri vădit netemeinice, pentru a putea fi sancționată această conduită cu amendă judiciară, conform art. 187 C.pr.civ.. În consecință, neputând fi reținută exercitarea de către revizuentă a drepturilor procesuale în mod abuziv și vădit injust, va fi respinsă și cererea intimatului Mihai Nicolae Cătălin având ca obiect aplicarea unei amenzi judiciare revizuyentei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D E C I D E :**

Respinge cererea de revizuire formulată de către revizuenta Societatea Distribuție Energie Electrică România S.A., împotriva Deciziei Civile nr. 1046/Ap/12.08.2025, pronunțate de Curtea de Apel Brașov – Secția Civilă, în dosarul nr. 1012/62/2024.

Respinge cererea intimatului Mihai Nicolae Cătălin având ca obiect aplicarea unei amenzi judiciare revizuyentei.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței azi, 23.02.2026.

Președinte,
Monica-Garofița Pandrea

Judecător,
Cristina Soroceanu-Chelaru

Grefier,
Mihaela Cîrstoiu